

Ministeren er beregnet affurat paa samme Maade for begge Byers Vedkommende. Vil det høie Thing ikke gjøre dette, men vedtage Flertallets Endringsforslag, maa jeg helt stemme imod det, fordi jeg ikke kan Andet end finde det fuldstændigt ubilligt lige overfor de paagældende Byer. Skulde det ærede Flertal imidlertid ikke ville stemme for mit Forslag, saa vil jeg tillade mig at gjøre endnu en Henstilling til det, og det er: at det hellere tager sit Endringsforslag tilbage og lader Spørgsmaalets Afgjørelse blive udsat endnu et Aar. Det gaar efter min Opfattelse ikke an, at man for Byerne anvender Regler, som ikke ere ens. Jeg er overbevist om, at Flertallet selvfølgelig kun har gjort dette ved en Infortie, som let kan fremkomme, idet man ikke har haft Overblik over alle disse Momenter, og jeg indrømmer, at Meget af det, jeg her har fremhævet, er Noget, der ikke har været oppe i Udvalget, men jeg vil anse det for langt bedre for de paagældende Byer, at Afgjørelsen udsættes et Aar, og at Ministeren altsaa kun ligesom iltor kan give dem en midlertidig mindre Godtgjørelse, og at den endelige Godtgjørelse saa sker efter en ny Prøvelse til næste Aar. Jeg tror, at det vil være mere i begge Byers Interesse og snarere lede til et retfærdigt Resultat, at en saadan Opfattelse sker, og hvor beklageligt det end kan være for dem, at de ikke i Aar faae en endelig Afgjørelse, synes det mig dog, at de hellere maa have et Rentetab end faae en Afgjørelse, som ikke vil være fuldstændig korrekt. Skulde derfor ikke Flertallet kunne følge Mindretallet med at give de 12,000 Kr., som ere foreslaaede af Ministeren i Genhold til den Overtenskomst, som er blevet sluttet mellem Byerne, saa tillader jeg mig at henstille til det, om det ikke hellere vil tage Endringsforslaget tilbage og opsætte nærmere Forhandling til næste Aar, thi det er klart, at dette Forhold kan i Genhold til den Bestemmelse, som Rigsdagen selv har indført, ikke ordnes, førend vi have en Overtenskomst sluttet med Byerne paa den ene Side og Indenrigsministeren paa den anden Side, og som saa bagefter har faaet Rigsdagens Approbation.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg har med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 2 til § 3 af Finantsudvalgets Mindretal kun meget lidt at tilføie til det, som vi nu hørte udtale af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Iste Valgkreds (Thomsen). Jeg skal fuldkommen betænkse hans Udagn om, at Havnetaxterne i 1880 bleve aldeles uberørte for Korsørs Vedkommende, de bleve affurat de samme som før, hvor-

imod det er ligesaa rigtigt, at de for Nyborgs Vedkommende bleve noget dyrere. Naar altsaa den ærede Ordfører i den Omstændighed, at han antog, at der var sket en Forhøielse i 1880 for Korsørs Vedkommende, han villet se et vægtigt Argument for at negte den Godtgjørelse, som jeg har anset for billig, er dette Argument ikke brugeligt her. I det Hele taget finder jeg, at de Udtalelser, som fandt Sted under Behandlingen af Lovudkastet om Dampfergeanlæg i 1881, og den Grundsætning, som blev udtalt derunder, og som det ærede Medlem citerede, paa ingen mulig Maade er anvendelig paa dette Tilfælde. Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem oplyste om den Udtalelse, der fandt Sted, at man forventede Billighed til begge Sider. Jeg ser en endnu stærkere Antydning deraf i en Udtalelse af den ærede Ordfører ved Sagens 2den Behandling, hvor han endnu stærkere fremhævede, at det var en Forudsætning, at der skulde kunne gives fuldstændig Erstatning. Med den ærede Formands Tilbælgelse vil jeg oplæse, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører den Gang. Han sagde nemlig: „Det er naturligvis Udvalgets Mening, at man ikke paa nogen Maade vil træde de vedkommende Havnebestyrelser i Korsør eller Nyborg for nær, og det er Meningen, at man vil overlade det til Regjeringen at søge en Affindelse med dem paa en saadan Maade, at de i alle Tilfælde ikke blive brøstholdne; men man ønsker hellere, dette Forhold afgjort paa en Gang“ . . . Det har altsaa været Forudsætningen den Gang, at man skulde affinde sig med disse Havnestæder paa en saadan Maade, at de i alle Tilfælde ikke bleve brøstholdne. Nu ser jeg ikke rettere, end at naar statistiske Oplysninger, som naturligvis ikke kunne gaa altfor langt tilbage i Tiden, thi saa blive de atter uden Betydning, slutte sig til den Tid, som er nogenlunde tilstrækkelig efter Sagens Natur, nemlig Aarene fra 1880, kan man ikke sige, at her gives fuldstændig Erstatning. Forholdet er nemlig saaledes, at Havneindtægterne i de paagældende Stæder i 1880—81 var 11,733 Kr., i 1881—82: 14,135 Kr. og i 1882—83 omtrent 15,000 Kr.; men hertil maa bemærkes, at naar Havneindtægterne i 1880—81 ikke vare høiere, end jeg har nævnt, laa det deri, at det var i dette Aar, at vi havde den strenge Vinter, og Havnene derfor ikke kunde benyttes en lang Tid af Vinteren; ellers vilde utvivlsomt ogsaa dette Aars Indtægter have været høiere. Men selv naar man bortser herfra, og man tager Gjennemsnitsindtægten for de Aar, vil den jo langt overstige det, som man agter at gaa